

Outolintu (Kiikkerin lintu)

Oli muinoin velho ilkeä, joka köyhän ukon muotoiseksi muuttihe, kulki talosta taloon kerjäämässä sekä kaappasi mennessään kauniita tyttöjä. Kukaan ihminen ei tietänyt, mihin hän nämät vei, sillä heitä ei ikinä enään näkynyt. Kerta hän nyt astui erähäsen taloon, jonka isännällä oli kolme kaunista tytärtä. Ukko viheliäiseltä kerjäläis-paralta näytti ja kantoi selässensä kontin, ikään-kuin ko'otaksensa siihen armo-lahjoja. Hän syötävää pyysi murusen, ja kun vanhin tytär tuli hänelle leivän-palaa antamaan, hän vain hiukan koski tyttöön, ja tämä kohta hänen konttiinsa kopsahti. Sitten hän vilppaasti menojaansa meni ja kantoi tyttösen kau'as, synkän metsän sydämessä olevaan kotiinsa. Talossa kaikki oli kovin komeaa, ja ukko työlle antoi, mitä tuo vain toivoi, sekä lausui hänelle: "täällä, armahaiseni sinun varmaankin tulee hyvä oltava, sillä saathan kaikkia, mitä sinua suinkin haluttaa!" Muutaman päivän kuluttua hän sitten sanoi: "minun täytyy lähteä pois kotoa ja vähäksi aikaa jättää sinut tänne yksiksesi, tässä talon avaimet ovat; kaikkia katselemassa sinun täällä sopii käydä kaikkialla, paitsi siinä yhdessä huoneessa, johonka pääsee tällä avaimella; sinne sinua menemästä kiellän kuoleman-rangaistuksen uhalla." Antoipa hän työlle myöskin munan, sanoen: "varjele visusti tätä munaa! ja parasta lienee, että sen aina kannat kädessä, sillä jos se hukkaan joutuisi, tuosta syntyisi kova onnettomuus." Tyttö avaimen ja munan otti sekä lupasi hyvin toimittaa kaikki. Miehen lähdettyä hän taloa rupesi kiertelemään alikerrasta aikain aina ylisille saakka sekä katseli kaikki paikat; huoneet kullasta kiilsivät ja hopeasta hohtivat, eikä hän mielestensä milloinkaan ollut niin loistavaa komeutta nähnyt. Viimein hän myös tuli tuon kielletyn oven eteen ja aikoipa astua ohitse, mutta nyt uteliaisuus hänen valtasi. Olipa hänellä avain ja sehän muitten tapainen, hän siis tuon pisti suulle sekä väännähti hiemasen, ja jopa ovi äkkiä aukeni. Mutta mitä hän, sisälle astuttuansa, tuolla näki? keski-laattialla ison, verisen kattilan, siinä palasiksi hakatuista ihmis-ruumiista, ja kattilan vieressä puu-pölkyn sekä sen päällä tuiki terävän kirveen. Tästä tyttö niin pahasti pelästyi, että muna hänen kädestänsä laattialle kopsahti. Hän kyllä munansa tuolta taas otti ja koetti pyyhkiä veren pois, mutta turhaan, se ihan kohta taas

tuli näkyviin, - parastansa pannen hän siinä maar pyyhki ja hieroi, mutta eipä vain saanut vertä lähtemään.

Eikä aikaakaan, jopa tuli velho matkoiltaan kotia ja pyysi ensi tehtäväksensä työltä avaimen ja munan. Pelosta vavisten tyttö net hänelle antoi, ja mies noista punaisista pilkuista heti huomasi, että tuo veri-kammiossa oli ollut. "Koskas vastoin minun tahtoani olet kamarissa käynyt," sanoi hän, "täytyy sinun myös vastoin omaa tahtoa palata sinne takaisin. Sinun elämäsi on nyt loppunsa näkevä." Sitten hän tytön viskasi maahan, laahasi hänet hiuksista veri-kammioon, asetti hänen päänsä pölkylle, katkaisi häneltä kaulan sekä hakkasi palasiksi ruumiin, että veri punaisena virtasi pitkin laattiaa, ja heittäpä viimein palat muitten joukkohon kattilaan.

"Nytpä toista menen noutamaan," sanoi velho, muutti taas muotonsa ja tuli köyhänä ukkona äsken mainittuun taloon kerjäämään. Silloin toinen tytär hänelle leipä-palasen toi, ja hän paljaalla koskemisellaan tytön kaappasi konttiinsa, sekä vei mennessänsä, kuten edellisenkin. Tämän ei paremmin käynyt kuin sisarenkaan, sillä uteliaisuus hänetkin valtasi, hän veri-kammiossa kävi ja täytyipä hänen, velhon palattua, heittää henkensä. Tuo sitten kotihinsa toi kolmannenkin sisaren. Mutta hän viekas ja viisas oli. Kun velho avaimen ja munan hänelle annettuaan oli pois lähtenyt, hän ensin munan pani tarkkaan talteen, kävi sitten huoneita katsomassa ja meni viimein tuonne kiellettyyn kamariin. Ja voi! siellä vasta kauhea näky häntä kohtasi! Hänen molemmat rakkahat sisarensa kattilassa makasivat surkeasti surmattuina! Mutta hän kohta toimeen rupesi, haki heidän jäsenensä kokohon ja pani net paikoillensa, päin, ruumiin, käsi-varret ja sääret. Ja kun ei enään puuttunut mitään, jäsenet liikkua alkoivat ja liittyivät toisiinsa yhtehen; ja nuot molemmat tytöt silmänsä aukaisivat sekä muuttuivat taas eläviksi. Noh siinä nyt vasta iloissansa olivat, suutelivat ja syleilivät toisiansa! Sitten nuorin molemmat sisarensa vei kamarista ja pisti heidät piilohon. Mies ilkeä palattuansa avaimen sekä munan vaati, ja koskei niissä saattanut pienintäkään verenkilkkua selittää, sanoi hän: "sinä koetuksen olet kestänyt ja sentähden morsiamekseni pääset." Mutta nyt ei velho enään työlle voinut

mitään, vaan täytyipä hänen tehdä, mitä tuo vain tahtoi. "Hyvä se!" vastasi siis tyttö, "sinun kuitenkin ensin täytyy isälleni ja äidilleni toimittaa kultaa kopallisen sekä itse kantaa selässäsi tuo koppa sinne; minä sillä välin täällä häitä valmistelen." Tuosta hän omaan kamariinsa meni, jonne oli kätkenyt sisarensa. "Jo nyt on," hän heille lausui, "tulemaisillansa se hetki, jolloin teidät saan pelastetuksi, tuo ilkiö on itse kantava teitä taas kotia; mutta lähettäkää, kohta perille päästyänne minulle tänne apua." Sitten hän molemmat laski yhteen koppahan, ajoi heidän päällensä kultaa niin kosolta, ettei heitä hiukkaakaan näkynyt, huusi huonehesen velhon ja sanoi hänelle: "kanna nyt kotihini tämä koppanen, mutta älä matkalla pysäy lepäämään sillä minä akkunasta katsoen sen kyllä heti huomaan."

Velho selkäänsä nosti kopan ja läksi menemään, mutta tuo niin raskas oli, että hiki kasvoista tippui ja hän jo pelkäsi näännyksiin uupuvansa. Silloin hän kivelle istahti hiukan huohtaaksensa, mutta kohta kopasta ääni huusi: "minä akkunasta katselen sekä näen, että sinä lepäämään rupeet, lähde heti liikkeelle!" Velho morsiamensa luuli huutavan ja nousipa kohta tietä taas tallustelemaan. Toisen kerran hän vielä istumaan aikoi, mutta kuuluihan jälleen; "minä akkunastani katselen ja näen sinun levähtävän: lähde ihan heti liikkeelle!" Ja milloin hän vain hiukankin pysähtyi, kohta tuo ääni taas huutamaan, kunnes hän hengästyneenä ja väsymyksestä, aivan uupumaisillaan viimein sai kopan kultineen tyttöineen kannetuksi heidän vanheimpansa talohon.

Mutta tuolla kotona morsian häitä valmisteli. Hän irvi-hampaisen pääkallon koristi koreaksi, kantoi sen ylis-kamariin sekä asetti akkunasta katselemaan. Kävipä tuosta velhon ystäviä piloihin käskemässä, ja tämän tehtyänsä hän hunaja-astiaan hyppäsi, ratkoi sieltä noustuaan polstarin auki sekä kierieli höyhenissä ja näyttipä nyt kumman-näköiseltä linnulta, jota ei kukaan ihminen saattanut tytöksi tuntea. Sitten hän omaan kotihinsa läksi menemään, ja tiellä häntä tuli vastaan joukko hää-vieraita, jotka kysyivät:

"Kiikkerin lintu! mistä tulet sä?"

"Kiikki Kiikkeristä nyt tulen mä."

"Mitäpä nyt tehnee morsian nuori?"

"La'assut on huonehet puhtaaksi ja ullakon akkunasta katsoopi."

Sitten hän kohtasi kotia palaavan yljän, joka myöskin

kysyi:

"Kiikkerin lintu! mistä tulet sä?"

"Kiikki Kiikkeristä nyt tulen mä."

"Mitäpä nyt tehnee morsiameni?"

"La'assut on huonehet puhtaaksi ja ullakon akkunasta katsoopi."

Ylkä sinne kohden katsahti ja näkyipä tuolla tuo koristettu pää-kallo. Tämän hän morsiameksensa luuli sekä tervehti sitä ystävällisesti noikaten. Mutta kun hän vierainensa oli huonehesen ehtinyt, silloin saapui sisarien lähettämä apu. Kaikki ovet nyt suljettiin, ettei kukaan pääsisi pakohon, ja sytytettiin huone, jossa sitten velho joukkoinensa paloi poroksi.

* * *